

[Undervisningsministeren.]

anbringe en væsentlig Del af Folkemuseet paa en Plads i umiddelbar Forbindelse med Nationalmuseet, og derfor har jeg altsaa nu maattet udarbejde det andet Forslag, hvorved Anbringelse sker som her angivet.

Jeg skal med disse Ord anbefale ogsaa dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Anden Næstformand (Parkov): Eksemplarer af de nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 253 af 12. Juni 1922 om Afgift paa Omsætningen i Kafeer, Restaurationer m. m., jfr. Lov Nr. 220 af 1. Maj 1923.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5115; Forelæggelsen findes i Tidenden Sp. 4446).

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Stavning): Det vil jo neppe være fornødent at gaa dybt ind i denne Sags Historie og Udvikling. Som man ved, er Loven om Restaurationsskatten vedtaget i 1922. Den blev fremsat med Bemærkning om, at Ministeren beregnede dens aarlige Udbytte til 15 Mill. Kr., hvilket Beløb var nødvendigt for at dække visse Tab ved Nedsættelse af Jernbanetaksterne — altsaa, et forventet Underskud ved Statsbanerne skulde dækkes ved Restaurationsskattens Indførelse. Det var i sig selv en ganske ejendommelig Fremgangsmaade at belægge et enkelt Erhverv med en Særskat til Fordel for Driften af en Statsvirksomhed, som ved en vis Takstpolitik ikke kunde klare sig. Man skulde tro, naar man nu genkalder denne Foranledning i Erindringen, at det var en Regering med stærkt misforstaaede socialistiske Teorier, der havde opfundet denne Fremgangsmaade, og ikke en saadan god borgerlig Venstreregering, som det i Virkeligheden var.

Det er en Selvfølge, at mit Parti bekæmpede denne Lov, baade fordi det var en Særbeskatning paa et enkelt Erhverv, en Særbeskatning, der kunde befrygtes at blive i høj Grad skadelig for det paagældende Erhverv, og fordi det jo var klart, at denne Skat var Udtryk for en i ganske udpræget Grad byfjendtlig Bestræbelse. Den Opfat-

telse, som saaledes for 7 Aar siden blev gjort gældende af mit Partis Ordfører, er blevet bestyrket i Aarene siden, og derfor er den Modstand, mit Parti bestandig vil udøve overfor denne Lov, ikke blevet mindre begrundet. Efter vor Opfattelse er denne Særbeskatning en Uret. Vi erkender jo, at der er megen anden Uret i Samfundet, mange Urimeligheder baade i Form af Beskatning og i Form af Byrder paa Erhvervene, men denne er i ganske særlig Grad iøjnefaldende. Og saa er denne Beskatning afgjort skadelig, ikke alene for det paagældende Erhverv, men ogsaa for vort Lands Interesser i Forholdet til den internationale Verden.

Det er jo, kan jeg sige, saa heldigt, at den samme, som nu er Finansminister, ogsaa har Ansvaret for denne Lovs Gennemførelse. Den højtærede Finansminister forsvarede den Gang denne Lovgivning med at sige, at det var en Skat paa Luksus, og selv om han ikke gik til at erklære alt Restaurationsforbrug for Luksus, sagde han, at der dog altid var et Luksusmoment med deri. Det er nu ikke ubekendt, at den højtærede Finansminister altid forsvarede indirekte Beskatning med at sige, at det er Luksus, han vil ramme. Der er neppe fremsat noget Forslag om indirekte Beskatning, uden at den nuværende højtærede Finansminister har anvendt denne Begrundelse: at det var Luksus, der skulde rammes. Derfor kan det heller ikke forbavse, at Mad og Drikke, som nydes paa Restaurationer, efter den højtærede Finansministers Mening er Luksus. Nu maa det dog sikkert erkendes, at det er en ret beskeden Del af Befolkningen, der benytter Restaurationer til virkelig stort Luksusforbrug, det er tværtimod sikkert saa, at en stor Del af den virkelige Luksus skjules i Hjem eller i noget, der kaldes Hjem. Jeg skal imidlertid nøjes med her at anbefale den højtærede Minister og særlig det konservative Parti at læse en Tale, som blev holdt i Landstinget den 25. April 1923 — den findes paa Sp. 1414 ff. Denne Tale blev holdt af den ærede Landstingsmand Hr. Schovelin i Anledning af Fornyelsen af Restaurationsskatten. Dette ærede Medlem af Landstinget, som jo særlig maa kunne gøre Virkning paa det konservative Parti, da han jævnlig anvendes som Ordfører i vigtige Sager, sagde om Luksusforbruget følgende Linier, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere:

„er det en rigtig fin Bourgeois, gaar han til sit Hjem, for der kan han arrån-